

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 20. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 18 Maj 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Grekiskt kapell på Neroberget vid Wiesbaden.

Bad- och Tvättanstalter.

Bland nyare tiders allmänt nyttiga inrättningar hafva få erhållit ett så obestriddt och allmänt erkännande, som ofentliga bad- och tvättanstalter.

Ej många år hafva förflutit, sedan det första försöket gjordes i Liverpool och sedan finnas likväl sådana anstalter ej blott i de flesta Englands större, och i många medelmåttiga och smärre städer, utan äfven på continenten, synnerligast der, hvarst man genom en lifligare beröring med England, haft tillfälle erfarva den utomordentliga nyttan deraf. Tager man i betraktande, att deras införande erfordra ej obetydliga omkostnader, så måste detta lifliga deltagande vara ännu mera öfverraskande.

Grunden härtill ligger dels i samtidens större anspråk, dels i en klarare kännedom af hvad som behöfs för att tillfredsställa dessa anspråk. Den öfvertygelsen har alltmer gjort sig gällande, att folkets religiösa och moraliska uppfostran ensamt ej äro tillräckliga, att skydda det för samhällsskakningar, utan att en af hufvudfactorerna för upprätthållande af ordning och lugn äfven bör sökas i förbättringar af det materiella väståndet bland de lägre, arbetande klasserna, som utgöra samhällets breda grundval. Vid öfverläggningarne rörande dessa klassers bästa, har man öfvergifvit den länge beträdda teoriernas och de ofruktbara discussionernas väg, för att i stället friskt och kraftigt gripa sig an att tillvägbringa en verklig och utförbar förbättring.

Såsom en sådan erbjöd sig snart införandet af anstalter till renlighetens befordrande bland alla folkklasser, men i synnerhet bland de lägre klasserna i större städer, sedan ifrån England exemplet var gifvet. Det kan förvåna, att denna fordran, som synes så naturlig och nödvändig, först nu framträder i hela sin vikt för våra ögon, om vi ej af historien viste, att det i samhällena gifvas lyten, som omärkligt men säkert utveckla sig, att man ej varseblir deras uppkomst, öfverser deras tillvaro, sedan man vänjt sig dervid och till slut anser dem oundvikliga och oafvisliga, till dess man genom en särskild påstötning blir gjord uppmärksam på hela vidden af det onda och betänkt på att afhjelpa detsamma. Vi vilja blott framhålla några af de olägenheter,

som äro oskiljaktiga från de stora städernas tilltagande befolkning. I samma mån, som städerna förstoras och befolkningen tilltager, blir äfven luften förpestad genom utdunstningar af hvarjehanda art, boningarne sakna alltmer solljuset, och blifva alltmer inskränkta, ansamling af orenlighet på gator och gårdar blir allt större, dricksvattnet allt sämre, tillfällena till rentvagning allt sällsyntare och förenade med större svårigheter, underhåll och eldning allt dyrare och otillräckligare. Men ren luft, solljus, tak öfver hufvudet, snygghet, godt dricksvatten, tillräcklig näring och värme äro vilkoren för vår jordiska tillvaro; utom dem är densamma antingen icke möjlig, eller förvandlas den till en sjuklig sinnesstämning, som nedtrycker kropp och själ eller drifver till förtviflan och uppror. För att inse detta, behöfs ingen lärdom eller djup kunskap och dock har det fordrats flera århundraden, innan man beslutat sig till att bereda luftens tillträde till trånga, mörka gator, att utrymma överbefolkade platser, att genom särskilda byggnads-föreskrifter göra boningarne mera tillgängliga för ljus och luft, att skaffa nödigt aflopp för smuts och orenlighets-samlingar, att draga försorg om anskaffandet af godt dricksvatten, att genom sundhetspolisen vaka öfver födoämnen och dryckers sunda beskaffenhet o. s. v.

Denna inverkan från myndigheternas sida, som synes vara så nödvändig, uppkom ej af sig själf, utan fick sin första väckelse af ovanliga landsplågor och fruktansvärda farsoter. Pestepidemierna i de förra århundradena blefvo hufvudsakliga anledningen att utvidga gator och allmänna platser i de överbefolkade städerna och till anläggande af afloppkanaler; sjukhusfebrarne i början af detta århundrade medförde aflägsnandet af begravningsplatser från städerna, och Typhusfebern i våra dagar har framkallat en större ifver för anskaffande af godt dricksvatten, sunda lefnadsmedel och torra boningar.

En ny olycka, en dödlig och fasaväckande sjukdom i en hittills obekant form — neml. Cholera — måste uppträda för att visa, att det äfven hörer till en god styrelses omsorg, att på allt sätt befordra renlighet. Ända hittills hade denna omsorg blifvit öfverlemnad åt de enskilda

sjelfva. Styrelserna hade gjort lika litet derför, som philanthropiska föreningar. Man har lugnt åsett, huru genom anläggningen af mångfaldiga industriella inrättningar och nya byggnader m. m. tillfällena till bad och tvättning blefvo svårare, ehuru den jemt stigande befolkningen gjorde dem ännu nödvändigare. Man tänkte ej på att göra de lägre klasserna uppmärksamma på renlighetens viktiga inflytande, ännu mindre att framkalla sådana anstalter, som kunde befordra densamma. Hvad blef följden? Våra folkklasser, ej blott de lägre, utan äfven medelklassen och till en del äfven de högre, stå ifråga om renlighet, långt efter forntidens nationer, ja i visst afseende till ochmed efter flera folkstammar, som stå på en lägre grad af kultur.

Hos Österlandets gamla folk hörde bad och kroppens flitiga tvagning, så väl som snygghet i kläder och husgeråd till religions-bruken. I gamla testamentets heliga böcker, finna vi bestämda föreskrifter i detta afseende och för Brahmas och Buddas anhängare, gälla dylika föreskrifter än i dag såsom en religions-pligt. Hos Greker och Romare hörde kroppens flitiga badande väl egentligen icke till religionen, men utgjorde en stor del af deras folklif. Det var för dem en daglig njutning. Fattiga och rika, proletärer och patricier kunde alla stunder på dagen efter behag erhålla ett bad, ty det fanns offentliga bad så väl för de förra som för de senare. Christendomen gaf åt menskligheten en helt och hållet ny riktning. Hade man hos Greker och Romare ända till öfverdrift skött om sin kropp, skulle man nu endast egna all sin omsorg åt själen; och i tider af dyster trosifver och fanatiskt sjelfplågande öfverdrefs detta bemödaude till den åsigten, att kroppen ej mera gällde någonting, så att den tillochmed nu var en börda och ett hinder för själens frälsning och att den derföre borde förkastas, misshandlas, stympas och dväljas i smuts. Man ville ej inse den sanningen, att endast i en sund och kraftig kropp kan en stark och lefnadsfrisk själ bo; följaktligen bekymrade man sig föga om bad och badanstalter och så råkade dessa i förfall och försvunno antingen alldeles eller kvarstå ännu endast som ruiner.

När 1832 Cholera herrskade i Eng-

land, gjorde man ånyo den redan förut bekanta, äfven vid andra smittosamma sjukdomar iakttaga erfarenheten, att sjukdomen i de orenligaste kvarteren och boningarne antog den mest elakartade karakter och spridde densamma till deras granskap och skördade långt flera offer, än i de stadsdelar, der större snygghet rådde. Genom egen fara såväl som af människokärlek fann man sig då uppmanad att bland de lägre klasserna söka befordra en större renlighet.

Under det att i tidningar, lärda sällskaper och tillochmed i parlamentet talades vidt och bredt om huru detta ändamål bäst skulle uppnås, löste en arbetarehustru i Liverpool denna uppgift enkelt och praktiskt. I en af de fattigaste delarne af staden hyrde hon ett litet hus, der hon lät inmura en större byk-kittel. Genom penningeunderstöd från några damer blef det för henne möjligt, att för 4 sk. i veckan tillhandahålla sina granqvinnor tillräckligt varmt vatten och gifva dem tillfälle att der tvätta och torka sina kläder. Några vattensår och mindre spänner samt några utspända segel voro härtill tillräckliga och genom denna enkla inrättning blefvo 85 arbetarefamiljer i veckan befriade från olägenheten att tvätta i sina egna trånga boningar.

(Forts.)

Ett besök i Bethlem-hospitalet i London.

(Forts. fr. nr. 49.)

”Men äntligen kom den afgörande stunden. Examineringen varade tre dagar, och till första priset hade ungefär trettio täflande uppträdt. De begge första dagarne blefvo de erforderliga skriftliga arbetena undångjorde, och derigenom de tre bästa kandidaterna utvalde till tredje dagens muntliga examen. Bland dessa hörde min son och väckte i synnerhet för sina grekiska studier och de bästa antika verser den högsta beundran, och man ansåg det för afgjort, att han skulle bli segrare och att den muntliga examen blott skulle anställas *pro forma*. Man gratulerade honom från alla håll och han sjelf tycktes vara viss om sin seger; ty han hade aldrig varit så lugn och vid så godt mod, som på denna sista afgörande dag. Bland hans medtäflare var en kusin till hufvudexaminatorn. Att börja

med gick allting bra, men snart kom man till ett — jag tror ”förloradt” ställe af Plato, som var examinatorns käpphäst, emedan han på ”egen” bekostnad har låtit trycka en tjock bok öfver ett derstädes — som han menar — befintligt *Jota subscriptum*. Min son var nog oförsigtig att försvara den motsatta meningen och att till och med låta falla några sarkastiska anmärkningar mot den lärde herr examinatorns åsigt, hvilket naturligtvis måste uppreta denne emot honom, och pröfningen erhöi snart en ytterst retlig karakter, och det var nu mera en kamp på lif och död emellan två svartsjuka rivaler, än en lugn studentexamen. Men slutet blef, att priset tillerkändes examinatorns anförvandt, och att min son affärdades med ett slags faderlig förmaning. Jag och flere af hans vänner väntade i ängslig spänning på gården resultatet af examen, och jag skall aldrig glömma det dödsbleka ansigte och de förstörda drag, med hvilka han störtade emot oss och under ett gapskrattropade: ”Jag har fallit igenom! ha, ha!” Detta äro de sista och enda ord han sedan den tiden yttrat; ty han förföll genast uti ett slags mjeltsjuka, ur hvilket intet är möjligt att återkalla honom, och här har han nu varit i sex veckor.

Berättelsen var just slutad, då anstaltens öfverläkare, dr. Hood, kom in, och jag meddelade honom nu min önskan att besöka hospitalet, för att öfver detsamma skriva något för pressen. Och änskönt jag hvarken var utrustad med någon rekommendation från någon af penningemännen i Lombardstreet, eller introducerad genom någon ärevördig andlig, hvilket öfverallt är erforderligt, om man i England vill ernå det aldri ringaste, och föröfrigt icke egde något annat att uppvisa, än ett ärligt tyskt ansigte, så beviljades dock min anhållan med den största beredvillighet äfvensom jag på min begäran fick uppgift på anstaltens statistiska förhållanden. Men innan jag börjar vandrigen genom sjelfva hospitalet, tyckes det vara på sin plats att förutskicka några ord om behandlingssättet af de sjuke i denna inrättning, ty den är af den aldri högsta betydelse och af det största intresse, alldenstund man här först i större skala har bragt i utöfning ett nytt system, det såkallade ”Icke-tvångs-

systemet,” och hvilket, enligt herr Dr. Hoods intyg, har krönt med det mest lysande resultat. Man var nemligen förr allmänt af den åsigten, att mekaniskt tvång, medelst tunga kedjor, jernkolor vid fötterna, handbojor, tvångströjor o. s. v. var alldeles outhärligt vid behandlingen af de sinnessjuka. De berömdaste läkare, bland andra den välbekante Thomas Willis, rekommenderade bojor, prygelstraff och tvång som de bästa medel vid en kur, och att födan skulle vara torftig, klädseln grof, sängen hård och behandlingen sträng och militärisk. Uppfinningen af tvångströjan eller något annat af dessa torturinstrumenter betraktades därför på denna tid som en triumf för vetenskapen och belönades kungligt, och man trodde allmänt, för att tala med den berömda Boyan Crowthers egna ord, ”att vialls icke skulle ega någon kontroll öfver motsträfviga sjuke, om vi icke hade tvångströjan och den svarta cellen,” och hjertlöst tillägger han: ”uppräknandet af de olika behandlingssätten skulle icke blifva annat, än en utförlig berättelse om tvångströjan med åtföljande öfriga tvångsmedel.” Af denna beskaffenhet voro alla dårhusanstalter tills början af detta århundrade, så att Dr. Powell ännu år 1807 kunde som vittne förklara för en komité i underhuset, ”att dårhusen mera borde anses som ställen till säkert förvarande af sinnessjuka än som kuranstalter.”

Men i humanitetens intresse få vi lyckönska den lidande menskligheten, att dessa barbariska åsigt och grymma behandlingssätt äro bannlysta som onödiga och omenskliga. Den berömda Pinel tillkommer äran af, att för alltid hafva krossat de arma olyckliges band och fjettar, och änskönt man till en början utskrattade och förkättrade hans åsigt som opraktiska och utopiska, så är det nu ett obestriddigt factum, att alla vansinnige utan undantag kunna styras utan användande af det ringaste mekaniska tvång. I stället för mekaniskt tvång, tager man nu i utomordentliga fall sin tillflykt till de såkallade ”stoppade rummen”, då man af erfarenhet funnit, att ensam afspärrning ofta utöfvar ett lugnande inflytande på till och med de mest ursinnige sjuke, synnerligen sedan de erhållit ett varmt bad och andra lugnande

Fredrik den Store.

General Keith.

medikamenter, som motsvara anfallets styrka.

Dr. Autenrieth har, om vi få tro Dr. Burrow, uppfunnit stoppade rum, änskönt den senare klandrade deras användande. "För att undvika nödvändigheten af kroppsliga tvångsmedel," säger han, "har Dr. Authenrieth inredt ett starkt rum, som öfverallt på det omsorgsfullaste är vadderadt, uti hvilket man nu, enligt hans åsigt, kan utan fara lössläppa den mest rasande sjuke, likasom ett ursinnigt djur i en bur. Men det ändamålslösa i denna plan," fortfor han i sitt påstående, "är för alla läkare klart, som blott hafva någon erfarenhet på detta område; ty de sjuke skulle snart med våld borstrycka all vaddering och krossa hjernan emot väggarne eller snart bli verkligt rasande, som vilda bestar." Så skref den lärde doktorn ännu 1828, och hade han blott lefvat tio år längre och sett det lyckliga resultatet, skulle han visst hafva förändrat sin förutfattade mening så som helt och hållet oriktig. Dock visar sig i alla grenar af de olika vetenskaperna och från alla sidor af civilisationen samma gång i utvecklingen. Öfvergången från det barbariska till det förnuftiga och mänskliga sker aldrig utan ett häftigt motstånd.

För 20 år sedan trodde dock ännu alla skolmästare, att ferlan eller björkriset var den trätt, hvarigenom kunskapen skulle bibringas; likasom om sätet för intelligensen icke hade sin plats i hufvudet, utan i en annan onämnd del af den mänskliga kroppen, på hvilken man borde verka genom yttre retmedel, för att göra det fruktbarande. Det oupphörliga bruket af käppen är nu utdömdt från våra skolinrättningar och läraren har blifvit mera en rådgifvare och ledare, än en prygelmästare, och den så ofta profeterade världens undergång har detoaktadt ännu icke gått för sig. Men det humanaste behandlingssättet är på samma gång också det aldri följdrikaste, och detta kan jemväl styrkas med erfarenheten.

Sedan vår förare har öppnat en spjälldörr, träda vi in uti en minst 200 fot lång sal, uti hvilken ungefär 50 tillfrisknande sjuke befunno sig, dels spatserande lugnt fram och tillbaka, dels läsande, dels i små grupper språkande med hvarandra, dock var detta undantagsvis och

de sinnessvage tycktes i allmänhet undvika samtal. Ungefär i midten af salen befinner sig en ofantlig stor fogelbur af blankt mässing, uti hvilken omkring ett dussin dufvor underhållas, och hvilka tyckas känna sig ganska lyckliga i detta sällskap; ty vi varseblefvo deruti tre eller fyra nästen med hoppgifvande ungar och de gamle voro så tama, att de lugnt läto smeka sig af patienterna, och den stora ringdufvans lifliga kuttrande tycktes bereda de olycklige ett synnerligt nöje. Det var för mig en gripande scen att se, huru patienterna stormade mot Dr. Hood, som hade stigit in med oss, och den ene efter den andre tryckte hans hand med verklig ömhet samt tycktes förtjusta öfver hans åsyn. Ja, en doktors ställning, då denne gör sin pligt och vet att härmed förena mensklighet och vetenskap, är sublim. Hade Dr. Burrow och de öfrige ifranne för tvångs- och knutsystemet sett en sådan mottagningscen, skulle de säkert blygts öfver sina fördomar. Vänlighet och humanitet gifva läkarne en ofantlig moralisk magt öfver sina patienter, och hvilken är vida kraftigare än den fysiska.

På begge sidor af denna långa gång befinna sig till höger och venster hvälfda rum, uti hvilka patienterna sofva. Hvarje rum innehåller vanligen två sängar af jern, försedda med en mjuk tagelmadrass samt erforderliga lakan och ylletäcken. Allt är ytterst snyggt och väl underhållet. Dessutom befinnes i rummet en eller två stolar och en tvättkåmod; föröfrigt äro fensterna hvarken här eller i någon annan del af anstalten, med undantag af straff-afdelningen, försedda med jerngaller. Jag frågade min ledsagare om anledningen härtill, och han svarade, att en mångårig erfarenhet hade lärt honom, att de sinnessvaga ytterst sällan missbruka det till dem satta förtroendet samt att under hela året knappt en fensterruta utsloges, och att det var något alldeles oerhördt, att bohag eller möbler skadades. Dr. Hood tyckes bekräfta denna anmärkning i alla delar; ty han säger i sin senaste berättelse: "Om det lyckas oss att bringa en patient till klart medvetande, att vi skänka honom förtroende; om vi äro i stånd att göra honom begripligt, af huru stor betydelse det är, att han håller sitt hedersord, så ha vi

betydligt förbättrat hans andliga tillstånd; ty återupplifvandet af aktningen för sig sjelf är vanligen första osvikliga tecknet till förbättring."

Patienterna bära föröfrigt icke någon uniform, utan sina egna kläder, och detta tyckes mig i behandlingen af sinnessjuke af stor betydelse, emedan de sålunda icke hvarje ögonblick påminnas om det ohyggliga i deras belägenhet. Utom sofrummen befinna sig här nästan midt i flygeln tvenne matsalar, uti hvilka minst 50 personer med största bekvämlighet kunna spisa. Man begagnar godt engelskt postlin, och min ledsagare försäkrade mig, att en patient sällan med uppsåt skadade eller sönderslog något. Knifvarne äro mycket tjocka, utan udd och blott så pass skarpa, att köttet någorlunda med dem kan sönderskäras. Bland patienterna i denna afdelning befinner sig en, hvars händelser för icke länge sedan här väckt betydligt uppeende, och hvilka han nu sjelf uppskrifvit, för att öfverlemnade åt offentligheten. Då han hörde, att jag ville skriva något om inrättningen, öfverlemnade han mig ett omsorgsfullt skrifvet exemplar, innehållande hans senaste äfventyr, och jag anser det nog intressant, att här få en plats. (Forts.)

En servisk folksaga.

När de onda andarne affallit från Gud och blifvit förjagade till jorden, hade de också tagit solen med sig. Lucifer, mörkrets furste, hade nemligen genomstungit solskifvan med ett spjut och sålunda burit den på axeln med sig.

Häröfver klagade jorden hos vår Herre, ty hon var nära att bli förbränd i så omedelbart granskap med ljusets källa; och vår Herre nedskickade den helige erkeengeln Michaël att söka få solen tillbaka till himmelen.

För att nu lyckas i sin viktiga beskickning, uppbjöd naturligtvis erkeengeln hela sin förmåga. Han gjorde visit hos Lucifer, tackade honom för sist, påminte honom om gamla minnen från de sällas glädje och sade honom alla artigheter, som kunde smickra en högmodig själs fåfänga. Men den listige fan anade oråd och höll sig beständigt på sin vakt.

En dag då de begge voro ute och spatserade kommo de till hafvet. Der lagade de sig i ordning att bada, men för säkerheten skull nitade Lucifer med sitt

spjut solen så fast vid jorden, att hon minsann icke upprektes i första taget; också stodo alla brännbara ämnen i närheten dervid i ljusan låga.

När emedlertid de badande simmat ett långt stycke ut från land, sade erkeengeln: "låt oss nu för ro skull dyka och pröfva hvem som kommer djupast!" — "må göra!" svarade mörkrets furste.

Då dykade den helige erkeengeln ned och kom äntligen upp med munnen full af sand från hafsbottnen.

Det var nu Lucifers tur att gå på djupet, men han fruktade att Michaël under tiden kunde betjena sig af tillfället och fly bort med solen, derföre spottade han på jorden och af spotten blef en skata, som skulle vakta solen åt honom, tills han hunnit upp med sand i munnen.

Knappt hade Lucifer försvunnit, innan den helige erkeengeln gjorde korstecknet, och genast betäcktes hafvet af tre famnars tjock is; derefter tog han solen och flydde med den till Gud; men skatan skrattade med full hals. Hennes hemska läte trängde ända ned till Lucifer, som här af begrep hvad å färde var och skyndade så fort som möjligt upp igen. Då han kom till vattenbrynet, möttes han af en is, den han icke förmådde genombryta, utan måste åter dyka ned till hafsbottnen efter en sten, att dermed krossa isen. Sedan detta slutligen skett, började han förfölja erkeengeln.

Oaktadt Michaëls betydliga försprång, var han dock nära att upphinnas, ty just som den helige erkeengeln inkommit med ena foten i himmelriket, fick Lucifer fatt i den andra och ref ett stort stycke ur fotsulan. På detta sätt stympad trädde erkeengeln med solen i sina händer inför Guds ansigte.

Då, att icke den helige Michaël måtte blifva halt, eller i öfrigt skilja sig från välskapade människors utseende, urhålkade Gud hans friska fot, fullkomligt i likhet med den sårade, samt bjöd sedan, att alla människor skulle se så ut under fötterna.

Också har hela människoslägtet ifrån den dagen en urgräfnig, alldeles som om något blifvit bortslitet från fotbladen.

→→→←←←

Återblick.

Österrike, England och Frankrike hafva afslutat ett separatfördrag till garanti af Turkiets oafhængighet och helhet.

Engelska parlamentet har beviljat 1000 pund st. i årlig pension åt general Wil-

liams, försvararen af Kars. Deltagarne i karlistiska och irländska oroligheterna hafva blifvit benådade, med undantag likväl af de irländare, som rymt från Australien. Rikskanslern Nesselrodes måg, grefve Chreptowisch, lærer vara bestämd till ambassadör i London efter baron Brunnow, som förflyttas till Wien. Tvistigheterna med Amerika äro alltjemt föremål för diplomatisk notväxling. I slutet af innevarande månad anträder prins Fredrik Wilhelm, arfvinge till preussiska kronan, sin resa till England, der hans förmälning med prinsessan Victoria, drottningens äldsta dotter, oförtöfvadt skall ske. England har på det bestämdaste utfäst sig att medverka till de af Cavour föreslagna reformernas genomdrifvande i Italien.

Kejsar Napoleon har erhållit preussiska Svarta Örns-orden. General Edgar Ney, en son till marskalken, skall öfverbringa kejsarens svar på Orloffs notification om ezarens thronbestigning. Grefve Morny reser till kröningen i Moskau först fram i Juni. Kejsargardet skall ökas till 40,000 man. Ludvig Philips enka och franska thronpretendenten, grefven af Chambord, hafva nyligen haft ett sammanträde. Kejsaren har begärt ett anslag af 400,000 francs till sin sons dop. För den händelse kejsaren dör, innan sonen uppnått myndighetsåldern, nämnes kejsarinnan till regentinna, biträdd af Troplong, Morny, Baroche, Bosquet, Vaillant och Hamelin.

Österrike, som med skäl fruktar att Ryssland skall veta hämnas Wienerkabinetts otacksamhet och förolämpningar under kriget, sluter sig ängsligt närmare Tuilerierna. Det uppbyder alla krafter att komma ur sin isolerade ställning samt skickar slipade diplomater både till Paris och Berlin att knyta förbindelser. Om sex månader skola österrikarne hafva utrymt Moldau.

En del af de turkiska trupperna på Krim beordras inåt landet, der oordningar förefalla. 40,000 fransmän och hälften så många engelsmän skola kvarstanna i Turkiet, tills de nya reformerna blifvit genomdrifna.

Prins Adalbert af Baiern, kung Ottos i Grekland bror och thronföljare, friar till en spansk prinsessa, en syster till drottning Isabellas gemål.

Nordamerikanska auktoriteterna ha underrättat senaten i Hamburg, att en fre-gatt kommer att inlöpa på Elben. En

telegrafdepesch från Brüssel den 7:de innehåller: "På en interpellation i kamrarne rörande Walewskis utfall på konferensen mot belgiska pressen, har en af ministrarne svarat, att Walewskis tal ännu ej kommit belgiska regeringen officiellt tillhanda, men att svaret på detsamma redan är färdigt. I detta svar framhåller Belgien energiskt sina rättigheter såsom oberoende stat; ingen främmande magt har hittills fordrat en reform af belgiska presslagstiftningen, och landet skall aldrig underkasta sig en dylik fordran." —

I Stockholm är ett obehagligt mål anhängiggjort emellan underlöjtnanten vid lifbeväringen friherre Falkenberg å ena sidan, kärande, samt öfverstelöjtnanten Rouget de St. Hermine och krigsfiskalen Bennick å andra sidan, svarande, med yrkande af ansvar enligt duellplakatet för utspridande af rykten, som å heder och ära gå. — Professor Nielsen uppträder på Kongl. theatern och väcker förtjusning genom sin deklamatoriska utmärkhet. — Det berättas, att enke-storhertiginnan af Baden, Sofia Wilhelmina, exkonung Gustaf IV Adolfs dotter, skall i sommar vara att förvänta i Sverge.

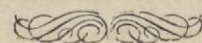
Enligt anmälan från Poliskammaren här i Götheborg till Magistraten har rabies canina utbrutit. Stadens veterinärläkare förklarar häremot i handelstidningen, att, honom veterligt, intet dylikt sjukdomsfall inträffat. Kommerse-rådet Dicksons boupppteckning visar en behållning af nära 2 millioner banko! — Ett chinesisiskt (?) taskspelarsällskap, som några aftnar å Bloms sal härstädes ådragit sig både uppmärksamhet och bifall, har lemnat staden. Anderssonska theatertruppen har börjat en ny serie af abonnementsspektakler. — Den unge afrikanske resanden, hr J. Andersson, har i dessa dagar återkommit från England, hvarest han utgifvit sin afrikanska resa. Han uppehåller sig nu i hemlandet blott så länge, tills han hunnit ombesörja sin resebeskrifning äfven på svenska, hvarefter han fortsätter sina äfventyrliga forskningar i det föga kända landet.

Captenlöjtnant Pettersson, som inom kort lemnar detta samhälle, hvarest han gagnat genom sin lärdom och förvärfvat vänner genom sin humanitet, har af Götheborgs skeppsredare vid slutexamen i Navigationsskolan, der han varit lärare, erhållit i present en dyrbar silfverkanna och 500 specier.

Våren virkar nu dagligen allt flera blommor i sin gröna skrud. Gräset spirar upp och träden löfvas. Äntligen har då —

"Vintren rasat ut bland våra fjellar."

B.

C. Petersen Lith. i Gotheburg.

Lidköpings Nya Badhus.

Uti Lidköpings Nya Badhus

kommer från och med den 15:de dennes från kl. 7 förmiddagen till kl. 9 eftermiddagen att serveras med såväl kalla som varma bad jemte Dusch à 16 sk. B:co
äfvensom uti Bassin à 4 sk. B:co
Biljetter säljas endast hos Herr Secreter Lindeberg, boende näst intill Badhuset.

Lidköping den 10 Maj 1856.

Directionen.

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 153—160.

Nästa No utgifves Söndagen d. 25 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.